

зиль обычай-тъ, споредъ който былъ длъженъ да поиска първене мнѣніе-то на Діетъ-тъ върху рѣшеніе-то си. Тутаки двѣ, противны една на другъ, партіи ся появили. Мекерета-та на Папъ-тъ, Бранденбургскый-тъ Електоръ, и нѣколко церковни сановници поискали да не ся отдава никаква важность на покровително-то писмо, дадено отъ Императоръ-тъ на Лутера. “Прахъ-тъ му трѣбва да ся хвърли въ Рейнъ,” казвали тѣ, “както прахъ-тъ на Ивана Гуса.” Ако вѣрвамы единъ историкъ, Карлъ по-напоконъ ся раскаялъ дѣто не ся съгласилъ на тѣзи малодушнѣ мысль. “Припознавамъ,” рекль той, кждѣ край-тъ на животъ-тъ си, “че направихъ голѣмѣ погрѣшкѣ дѣто не наказахъ Лутера съ смърть. Не бѣхъ длъженъ да стоѣмъ на обѣщаніе-то си; този еретикъ бѣ оскърбилъ единъ Господарь по-великъ отъ мене. Можахъ и трѣбваше да забравѣмъ каквото му ся задължихъ, и да си отмѣстѣмъ за нанесенъ-тъ отъ него обидѣ на Бога. Защо-то не го погубхъ, ересь-та отъ тогазы насамъ ся е распостранявала. Смърть-та му щѣше да ѣхъ души въ самый-тъ ѣ зародышъ.”

Това страшно заканваніе уплашило Електоръ-тъ и всичкы-тъ Лутеровы пріятели. “Смърть-та на Ивана Гуса,” казалъ Е-